

E.V.A.

Cristina Genebat

Julio Manrique

Marc Artigau

AROLA EDITORS

EQUIP ARTÍSTIC

Direcció	Julio Manrique
Escenografia	Alejandro Andújar
Vestuari	Maria Armengol
Il·luminació	Jaume Ventura
Música original	Marco Mezquida
So	Damien Bazin
Vídeo	Francesc Isern
Ajudant de direcció	Marc Artigau
Producció executiva i gerència	Daniel López-Orós

Una coproducció de T de Teatre, Grec 2017 Festival de Barcelona i el Teatre Romea amb el suport de l'Institut Català de les Empreses Culturals del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

REPARTIMENT

E. V.A. va ser estrenat el 30 de juny de 2017 al Teatre Romea de Barcelona dins del marc Grec 2017 Festival de Barcelona amb el repartiment següent:

Rosa Gàmiz	LOLA
Carolina Morro	EVA
Marta Pérez	PALOMA
Carme Pla	Clara
Albert Ribalta	YOSHIRO / ÀNGEL
Jordi Rico	PIU / ADAM
Àgata Roca	ÀGATA

Amb la col·laboració especial de Carme Fortuny i Mamen Duch

PERSONATGES

ÀGATA	Actriu de T de Teatre
CLARA	Mestra en època d'excedència
LOLA	Agent immobiliària
PALOMA	Anestèsista
PIU	Infermer, «l'home-ocell»
YOSHIRO	Cirurgià
ÀNGEL	Coach
ADAM	Intèrpret
EVA	Filla de la Clara. Cangur

Directora del geriàtric
Mosso d'esquadra
El «garrulo»
Jane, dona del «garrulo»
Infermera de camp
Infermera auxiliar
Resident anestèsista
Camblera sueca
Camblera catalana

Per skype:

AVELINA Mare de l'Àgata

Mosso d'esquadra de Sitges

PRÓLEG - L'ANIVERSARI

Al geriàtric. L'ÀGATA, la directora del centre, un mosso d'esquadra i el Piu, un infermer. Conversa engegada.

Mosso: I vostè no sap on pot haver anat la seva mare? Algun familiar, algun amic... la casa d'algun altre fill, a qui puguem trucar?

ÀGATA: No, si sóc filla única, jo...

DIRECTORA DEL CENTRE: Ja li he dit, això! No ens consta que hi hagi cap altre familiar...

ÀGATA: Tenim cosins, però no sé... no crec que...

Mosso: Algun lloc important o especial, per ella...?

ÀGATA: Ostres, no ho sé...

Mosso: De moment hem fet passar les fotografies a totes les comissaries, estacions de tren, aeroport... però necessitem alguna pista per començar a buscar...

ÀGATA: Però... a veure... Dos vells de més de vuitanta anys, un d'ells amb taca-taca, no poden haver anat gaire lluny, dic jo, no?

DIRECTORA: El problema és que no sabem a quina hora han sortit. Els hem trobat a faltar a les set, que és l'hora de la medicació, al matí, però, és clar... l'última vegada que els vam veure va ser a la nit... el Piu... els va passar a veure al vespre, no? Quina hora devia ser?

PIU: Les deu, com sempre. Reviso que hagin pres la medicació i pregunto si necessiten alguna cosa. Estaven desperts tots dos. La seva mare mirava la tele, un reportatge sobre els pelicans.

ÀGATA: Ah, sí?

PIU: Em va cridar l'atenció perquè sóc molt aficionat als ocells, jo, i aquest no l'havia vist i m'hi vaig quedar una estona. Al·lucinant! No el va veure? Ningú? El feien a la dos.

ÀGATA: No, jo no...

DIRECTORA: Estaven desperts, doncs?

PIU: Parlava de les mares pelicà, de com són capaces d'auto-lesionar-se per alimentar les seves cries. És impressionant el que fan. S'obren la panxa amb el bec i es deixen devorar, literalment, aguantant el dolor... fins a la mort...

ÀGATA: Carai...

PIU: Jo ho sabia perquè ho havia llegit, però no ho havia vist mai...

MOSSO: I el senyor Colom, també estava despert, oi?

DIRECTORA: El senyor Josep Colom té un company d'habitació, però es veu que no ha sentit res...

PIU: Sí. No sent res, el Jaume, pobre... i s'emprenya, a més, li fa ràbia, no li agrada admetre-ho, sap? I no es vol posar l'aparell i, és clar, gasta una mala llet...

ÀGATA: I el senyor Josep diu que era a l'habitació, doncs?

PIU: Sí. També estava despert. El Jaume, no, el Jaume ja roncava...

ÀGATA: Quin Jaume?

DIRECTORA: El company d'habitació del senyor Josep...

ÀGATA: Ai, sí, el sord...

PIU: Exacte! També estava despert el Josep. De fet, li vaig haver d'anar a buscar una altre Sintrom perquè em va dir que li havia caigut a terra...

MOSSO: Un moment. Li va dir que li havia caigut a terra?

PIU: El Sintrom, sí. La pastilla per l'arrítmia. Li van pautar una vegada al dia, no se'l salta mai el Sintrom...

MOSSO: I diu que li'n va demanar una altra?

PIU: Sí, em va dir que li havia caigut a terra i que si li'n podia portar una altra, o sigui que...

MOSSO: Se la va guardar per avui? Pot ser?

ÀGATA: Ah, és clar!

PIU: Ostres!

DIRECTORA: Sí, això podria ser, sí...

ÀGATA: Vol dir que ja ho tenien previst, llavors...

DIRECTORA: Segurament.

PIU: Són uns cracks, aquests iaïos!

DIRECTORA: Piu, per favor!

ÀGATA: I no s'han endut res? Han fotut el camp, així...

MOSSO: Diu que s'han endut poques coses, oi?

DIRECTORA: La documentació, la llibreta de La Caixa... oi, Piu?

PIU: I les pastilles.

ÀGATA: Doncs ja ho tenen tot... si fa dotze hores que han desaparegut i duen la llibreta de la Caixa... la meva mare hi té pasta, a la llibreta, ja li dic jo... podrien estar a les Bahames, si volguessin.

PIU: Una mica just, a les Bahames, en dotze hores...

ÀGATA: Perdona?

PIU: Que es una mica just a les Bahames, en dotze hores. De vol, en són catorze i de tota manera no hi ha vols directes, tampoc, o sigui que...

ÀGATA: DE CAMÍ, CAP A LES BAHAMES! DE CAMÍ! A L'AVIÓ!

PIU: Ah, sí. Això, sí que podria ser, sí.

ÀGATA: Era una manera de parlar, per favor! De tota manera, no crec que hagin anat tan lluny, no?

MOSSO: Dona...

ÀGATA: O sí?

MOSSO: A veure, tècnicament, en dotze hores, poden estar lluny, sí...

ÀGATA: Per favor! Però no poden haver agafat un avió! Tenen prop de noranta anys!

MOSSO: A veure... poder, poden.

ÀGATA: No poden!

PIU: Sí que poden, sí!

DIRECTORA: Em sap molt greu, senyoreta. És la primera vegada que ens passa una cosa així en aquest centre...

ÀGATA: És que em va molt malament, això, a mi, ara, m'entén? És que estic a punt d'estrenar una obra de teatre i he d'assajar, sap? He d'assajar perquè he de cantar una cançó i no... no la tinc a punt, m'entén? I, ara, això sembla una tonteria però és important per mi, perquè celebrem el vint-i-cinquè aniversari de la meva companyia i... és... és molt important, per mi. És igual, perdonin, és que estic una mica nerviosa...

PIU: Vint i cinc anys, ja?

ÀGATA: ...i necessito assajar...

DIRECTORA: Em sap molt greu, de debò...

PIU: Uau! Doncs esteu espectaculars, eh?

MOSSO: Prengui-s'ho amb calma, senyoreta, farem tot el que estigui a les nostres mans i la seva mare apareixerà, ja ho veurà...

PIU: Esteu més bones que el primer dia, així de clar t'ho dic.

ÀGATA: Perdó?

PIU: «Get Lag», no la tornareu a fer?

DIRECTORA: Piu!

MOSSO: Li deixo la meva targeta. Si se li acut alguna cosa que pugui ser una pista, truqui'm de seguida.

ÀGATA: D'acord.

MOSSO: I a vostè li dic el mateix... qualsevol cosa que puguin trobar que pugui ser una pista, avisi'ns de seguida... (*Va per marxar.*) Per aquí?

DIRECTORA: És per allà, ja l'acompanyo.

Surten els mossos i la directora. L'ÀGATA i el PIU es queden sols.

ÀGATA: I, ara, què foto, jo, aquí?

PIU: Vols un cafè? Una aigua? Estàs bé?

ÀGATA: No, la veritat és que he tingut aniversaris millors...

PIU: Que és el teu aniversari?

ÀGATA: Sí, mira...

PIU: Però avui, és el teu aniversari, de veritat?

ÀGATA: Sí, noi, sí...

PIU: Ostres, per molts anys!

ÀGATA: Gràcies.

PIU: Ei, Àgata, t'ho dic de veritat: per molts i molts anys.